

Οι λογισμοί μας και το θέλημα του Θεού.

Γερόντισσα Φιλοθέη.

Ο γέροντας Θαδδαίος ο Σέρβος, μιλώντας για τους λογισμούς, λέει: «Πώς θα συμβεί οι λογισμοί να είναι αγαθοί;» Και απαντά: «Όταν η καρδιά καθαρίσει». Αλλά η καρδιά είναι πάρα πολύ δύσκολο να καθαρίσει, επειδή ακριβώς δεν θέλουμε να καθαρίσει. Καθώς είμαστε μπλεγμένοι όλοι μέσα στα πάθη μας, στις αδυναμίες μας, μέσα στα στοιχειά μας που έχουν σωματοποιηθεί, τρόπον τινά, δεν μπορούμε να καταλάβουμε τι συμβαίνει μέσα μας και για ποιο λόγο σκεπτόμαστε έτσι και γιατί μας έρχονται αυτοί οι λογισμοί. Νομίζουμε ότι είναι τυχαίοι και ότι προέρχονται όλοι από τον διάβολο, ενώ οι περισσότεροι είναι από την κακή μας εσωτερική διάθεση.

Για να γίνουμε πιο σαφείς: Αν κανείς έλθει σε παρεξήγηση με τον πλησίον του, επί παραδείγματι, και συνεχώς σκέπτεται γιατί ο άλλος τον πείραξε, γιατί τον ερέθισε, γιατί τον πρόσβαλε, τότε όλοι αυτοί οι λογισμοί του θα είναι λογισμοί κατακρίσεως, λογισμοί αρνητικοί, λογισμοί εκδικητικοί. Δεν μπορεί να ησυχάσει η ψυχή, δεν μπορεί να ειρηνεύσει. Αν όμως έχει μέσα του αγωνιστική διάθεση και επιθυμεί να συγχωρήσει τον αδελφό, την αδελφή, ταπεινά φρονώ ότι οι λογισμοί αυτοί θα αρχίσουν να μαλακώνουν, θα αρχίσουν να χαλαρώνουν. Δεν θα σφηνώσουν εκεί, να επαναλαμβάνουν συνέχεια: «Μα, γιατί μου το είπε; Και εγώ έκανα το-

σα πολλά...», όπως συνήθως λέμε, «και εγώ θυσιάστηκα τόσο πολύ και να, τι εισπράττω τώρα!» κτλ. Δεν είναι τυχαίο που ο Χριστός μας λέει: «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών». Κρύβει μεγάλα νοήματα αυτό. Μπορεί κανείς πράγματι να έχει εχθρούς, εξωτερικά οι άλλοι να τον εχθρεύονται, αλλά ο ίδιος να μην αισθάνεται ότι έχει εχθρούς. Γιατί; Διότι ακριβώς τους συγχωρεί και έτσι δεν αισθάνεται μέσα στην ψυχή του όλη αυτή την κατάσταση την εκδικητική.

Το θέμα βέβαια είναι πώς φτάνει κανείς εδώ. Τα λόγια είναι πάρα πολύ εύκολα, και να τα λέμε και να τα διαβάζουμε.

Όπως πολλές φορές το έχει πει ο πάτερ Συμεών, να βρίσκουμε τη σωστή στάση της ψυχής για κάθε γεγονός, σε κάθε περίπτωση, την κάθε στιγμή. Αν παίρνει η ψυχή τη σωστή στάση, ταυτόχρονα καθαρίζει η καρδιά. Αντί δηλαδή να νευριάζει, να κάνει τον αγώνα της και να υπομείνει. Αντί να υπερηφανευτεί, να κάνει τον αγώνα της να πάρει την τελευταία θέση, να ταπεινωθεί. Αντί να ζηλέψει, να κάνει τον αγώνα της να αγαπήσει τον αδελφό, την αδελφή, να φύγει η ζήλεια. Δεν γίνονται αυτά στο δευτερόλεπτο. Θέλει αγώνα.

Αλλά αυτό που λέει ο γέροντας Θαδδαίος είναι: Να κάνουμε συνεχώς αγαθούς λογισμούς. Και οι αγαθοί λογισμοί, σύμφωνα με όσα λέμε, είναι η σωστή θέση που παίρνει η ψυχή. Όταν παίρνουμε σωστή θέση, αλλάζει ο λογισμός αμέσως. Από κει που ήταν έτοιμος κανείς να πει τι θα πει, να εκδικηθεί, να μαλώσει, αμέσως μαλακώνει η ψυχή, παίρνει μια άλλη στροφή, και ο λογισμός μετά παύει να είναι κατακριτικός, παύει να είναι εκδικητικός, και δημιουργείται μια άλλη κατάσταση μέσα, και γενικά αλλάζει η αίσθησή μας από δευτερόλεπτο σε δευτερόλεπτο και από στιγμή σε στιγμή.

Το πρότυπο που καλούμαστε να μιμηθούμε είναι ο Χριστός μας. Τι έκανε; Ενώ τον λοιδορούσαν, «ουκ αντελοιδόρει» (Α' Πέτρ. 2:23)· δεν ανταπέδιδε. Τον έφτυσαν, τον κολάφισαν, τον ράπισαν, τον σταύρωσαν, και εκείνος παρακαλούσε τον Πατέρα του να συγχωρήσει τους σταυρωτές του: «Άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. 23:34). Είναι πολύ, πάρα πολύ απλά τα πράγματα. Εμείς τα μπερδεύουμε μέσα μας, γιατί βασικά θέλουμε να γίνει αυτό που θέλουμε εμείς, να γίνει το θέλημά μας.

Δεν θέλουμε να μας το κόψουν με τίποτε. Και τελικά αδικούμε μόνοι μας τον εαυτό μας.

Για μένα προσωπικά πάρα πολύ μεγάλη σημασία έχει να διερωτάται κανείς συνεχώς: «Έχω ευτυχία μέσα μου, έχω τη χαρά του Χριστού, έχω ειρήνη στην ψυχή μου; Τι φταίει; Γιατί δεν έχω;» Θα βρούμε την απάντηση, ξέρετε, αμέσως. Αν κάνουμε ένα πείραμα, θα δούμε ότι δεν έχουμε ειρήνη, γιατί ακριβώς κόβεται το θέλημά μας, δεν γίνεται αυτό που θέλουμε εμείς. Αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα. Όλες οι παρεξηγήσεις, όλες οι αντιπαραθέσεις γίνονται σ' αυτό ακριβώς το σημείο, τίνος γνώμη θα υπερισχύσει και τίνος θέλημα θα επικρατήσει τελικά. Ενώ το Ευαγγέλιο λέει, όποιος θέλει να είναι πρώτος, να είναι τελευταίος, και όποιος θέλει να είναι κύριος, να είναι δούλος, διάκονος πάντων.

Σκεφτείτε τώρα σε ποια διαστροφή ζούμε εμείς που θέλουμε, ενώ είμαστε χριστιανοί, να έχουμε τα πρωτεία, να μας εκτιμούν όλοι, μην τυχόν μας παραθεωρήσουν, μην τυχόν δεν μας πουν κανένα καλό λόγο, μην τυχόν δεν εισπράξουμε αυτό που περιμένουμε· και έρχεται όλη αυτή η αναστάτωση μέσα μας και κατά συνέπεια και γύρω μας. Νομίζω όλοι έχουμε τέτοια πείρα. Όσο και να μας πειράξει ο άλλος, όσο και να μας κακοφερθεί, αν εμείς έχουμε το κουράγιο να μην πάθουμε μέσα μας τίποτε, και τον αντιμετωπίσουμε όσο γίνεται απαθώς, και ο άλλος θα αλλάξει. Η καρδιά του μαλακώνει, ο νους του παίρνει άλλη στροφή, δεν μένει σ' αυτό που είχε, γιατί συνειδητοποιεί την κατάσταση και σκέφτεται: «Πώς μίλησα εγώ τώρα, τόσο άσχημα, και όμως πώς με αντιμετώπισαν!».

Όταν κανείς προσεύχεται με πόνο για τον πλησίον, δεν είναι δυνατόν: η προσευχή του αυτή θα φτάσει στην ψυχή του άλλου. Όλα αυτά δυστυχώς μας διαφεύγουν, ενώ τα ξέρουμε· τα μελετούμε, τα διαβάζουμε, τα ακούμε τόσα χρόνια. Όλοι δυσκολευόμαστε την κρίσιμη ώρα. Και η κρίσιμη ώρα δεν θα λείψει ποτέ. Κάθε στιγμή είναι κρίσιμη· κάθε στιγμή κρινόμαστε. Και αν θέλουμε να μην κριθούμε στον άλλο κόσμο, να κρινόμαστε κάθε στιγμή σ' αυτή τη ζωή, να ζούμε κατενώπιον του Θεού. Να παίρνουμε τη σωστή στάση, τη στάση που θέλει ο Θεός. Αν ήταν στη θέση μας ο Χριστός ή κάποιος άγιος, πώς θα μιλούσε, πώς θα συμπεριφερόταν; Η προσπάθειά μας να είναι λοιπόν να μιμηθούμε και εμείς, να κάνουμε αυτό που θα έκανε ο Χριστός μας. Ποτέ δεν είδαμε τον Χριστό να

κραυγάζει και να μαλώνει. Τα υπέστη όλα, αναμάρτητος ων, για να μας δώσει ακριβώς τον τρόπο αυτό της σωτηρίας.

Από το βιβλίο: Φιλοθέης μοναχής, Προσεγγίζοντας τη διδαχή του πατρός Συμεών. Συνάξεις κυριών. Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2016, σελ. 17.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>